

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK!

XX. évfolyam 48. szám
A.D. 2015. november

KERESŐ SZÓ

a rákosmenti evangélikusok
értesítője

Gyülekezeti terjesztésben és használatra

Rákospalotai Evangélikus Egyházközség

1173 Budapest, Bakancsos utca 2.

Nagyné Szeker Éva tel. (+36 20) 824-8021, E-mail: eva.szeker@lutheran.hu

Felelős kiadó: Nagyné Szeker Éva

Szerkeszti: Mirák Katalin

Grafikai terv és tördelés: Balás Gyula és Erdészné Kárpáti Judit

Nyomdai kivitelezés: Áldási és Németh nyomda

Honlap: <http://rakoskeresztur.lutheran.hu>

KOSZOS JÁSZOL, SZÚRÓS SZALMA

Kovács Áron lelkész

Sokszor eszembe jut a karácsonyi történet egy aprócska fél mondata. A „betlehemekben” mindig elhangzik ez a négy szó, de valahogy gyorsan túllépünk rajta: „Nem volt számukra hely”. A jelmezbe bújt gyermekek olyan kedvesen adják elő minden szenteste a történetet. Béke és boldogság sugárzik a vidám tekintetükből. A Jézus születését ábrázoló festményekből is ez a harmónia árad. Fényesen csillog minden, az emberek és az angyalok mosolyognak (néhol még az állatok is), a felhőtlen öröm határtalan... a képeken. Visszhangzik bennem a mondat: „Nem volt számukra hely”. Gyermekkoromban sokat voltam falun, az anyai nagyszülőknél; láttam néhány istállót, azokból nem áradt sem fény, sem pedig boldogság; ellenben szag, ridegség és hideg annál inkább. A jászol koszos, a szalma szúrós, az állatokat pedig legyenek lengik körül. Istállóban éjszakázni nem túl hangulatos dolog, ott megszületni pedig egyáltalán nem idillikus. A kegyetlen világba érkezik, Aki kegyelmet hoz. Magatehetetlen, törékeny gyermekként jön a világra, vállalja a kiszolgáltatottságot és a kirekesztettséget az első pillanattól kezdve. „Nem volt számukra hely”... nem volt számára hely. A jászolbölcsőben, szalmák közt síró Jézus is kitaszított. János evangéliuma nem véletlenül fogalmaz így Jézussal kapcsolatosan: „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.” (János 1,11) Amikor valakit nem fogadnak be az övéi, az lélekmarcangoló...

A Betlehemi Gyermeke hajléktalan, mert aki egy istállóban lakik, arról azt mondják: hajléktalan. Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be, nemcsak újszülöttként, hanem később sem. „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészükük; de az Emberfiának nincs fejét hová lehajtania.” (Lukács 9,58). A feje fölött olykor van tető, de nem értik Őt, megtagadják, elárulják, leköpi, lenézik. „Az övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be Őt.” Nem feltétlenül szánt szándékkal közösjük ki, csak épp nem értik, fura szerzetnek tartják, ellenséget, riválist látnak benne és egyszerűen „nincs számára hely”. Ő pedig nem naivitásból, hanem Szeretetből vállalja ezt az egészet, hogy a kegyetlen világba kegyelmet hozzon, a kirekesztetteknek és a kirekesztőknek is a megbocsájtás és a megbékélés ajándékát kínálja fel. Értünk lesz emberré, pedig ez Neki minden biztonnyal sok fájdalommal jár, testben és lélekben egyaránt. Nem volt számára hely, így kezdődik az embertestbe öltözött Isten földi élete...

Timothy P. Schmalz - 2012 ©

Pár éve bukkant fel a világhálón egy szoborról készült kép, a szobrot Ferenc pápa kapta egy kanadai szobrásztól. Egy padon fekvő hajléktalant ábrázol, aki be van bugyolálva, még az arca sem látszik, csak a lába lóg ki a takaró alól és a lábán látszik a szögek helye... A hajléktalan, kirekesztett Megváltó szobra ez; nem volt számára hely... pedig értünk jött a világba.

A Szeretet ünnepe karácsony, Krisztus Szeretetének az ünnepe. Ő, Aki minden fájdalom és kirekesztés ellenére vállalja érted és értem, hogy hideg jászolban szülessen, hajléktalan legyen az övéi között, és mindannyiunkért meghaljon a kereszten. Nem volt számára hely. Legyen számára hely életünkben, gondolatainkban, szívünkben, lelkünkben!

ÉVFORDULÓ

Dietrich Bonhoeffer e verset 1945. január 17-én írta a Gestapo egyik berlini börtönében. Akkor már közel két éve fogoly volt. 1943. április elején tartóztatták le, miután kiderült, hogy részt vett a nemzetiszocialista diktatúrát és Hitler uralmát elutasító német ellenállási mozgalomban. A vers megírása után egy hónappal Buchenwaldba szállították, majd a flossenbürgi koncentrációs táborba került, ahol 1945. április 9-én hajnalban kivégezték. A Krisztus-követést következetesen valló és vállaló mártírsorsú német evangélikus lelkészre, teológusra halálának 70. évfordulóján e művével emlékezünk, amely – egy másik fordításban – evangélikus énekeskönyvünk 355. számú énekének szövege.

Áldó hatalmak

Áldó hatalmak oltalmában állva
vigasztalásokkal tápláltatom –
így élek bennetek új évre várva,
s ti itt vagytok velem minden napon.

Az óév: útját állja még a fénynek,
a sok gonosz nap lelkünk terheli –
kérünk, Urunk, ó, irgalmazz szegénynek,
s az üdvöt, melyre szántad, add neki.

S ha nyújtanád, hogy ürítsük egy cseppig
a szenvedéssel telt nehéz pohárt;
vegyük hálával, bátran, mint eleddig,
fogadtuk mind, Te szent kezed mit ad.

De hogyha mégis új örömmre tárul,
és itt, e földön lesz még víg napunk:
mi elmúlt, akkor jól szívünkbe zárul,
s mi mindenestül csak Tiéd vagyunk.

Dietrich Bonhoeffer arcképe egy 1995-ös németországi postai bélyegen

OTT, AHOL A TENGER ÉS AZ ÉG TALÁLKOZIK...

ISMÉT FINNORSZÁGBAN JÁRTUNK!

Zászkaliczky Anna Eszter

Idén nyáron gyülekezetünk ifjúságából álló kis csoport utazott a két finnországi testvérgyülekezethez, folytatva a néhány éve elkezdett „kapcsolatfiatalítást”. Már a nyár elején elkezdtük a felkészülést: ajándékokat vásároltunk, próbáltunk finnül köszönni tanulni, beszereztünk néhány flakon szúnyogirtót... A csoportból csak néhányan jártunk korábban Noormarkkuban és Raumában – így a többieknek, habár igyekeztünk nekik sokat mesélni, minden újdonságként hatott. Sokaknak ez volt az első repülőútja, így már a repülőtéren is nagy volt az izgalom. Az igazi meglepetések azonban Finnországban vártak minket – hatalmas öleléssel és mosollyal vártak finn vendéglátóink, akikkel azonnal Noormarkku felé vettük az irányt. Utaztunk teljesen fából készült vitorlással (ahol nagyon finom hallevest kaptunk ebédre), sétáltunk mocsárban, erő- és kitérőpróbát tartottunk egy régi hajtányvonalon. Vasárnap finnül énekeltek a testvérgyülekezet tagjainak az istentiszteleten, ahol az igehirdetést Kovács Áron tartotta. Megnéztük a környék több templomát is, az utolsó estét pedig a noormarkkui gyülekezet néhány ifjúságával a gyönyörű, fehér homokos és fenyőfás tengerparton töltöttük: minigolfoltunk és virslit sütöttünk, aztán pedig fergeteges szkan-derversenyt rendeztünk.

Az utazás második felét a raumai gyülekezettel töltöttük. Három helyszínen is jártunk, amelyek a világörökség részét képezik – ezek közül az egyik a fantasztikus, színes faházakból álló raumai óváros. A közel kirakott, göcsörtös utcákat néhány nap múlva már mindenki jól ismerte,

tudtuk, hol keressük a postát, a templomot vagy éppen a bolhapiacot. Minden este szaunáztunk, nyáron kolbászt sütöttünk, éjszakába nyúlóan pingpongoztunk és fociztunk. Egy csodás délelőttöt egy Raumához közeli kis szigeten töltöttünk, ahonnan már más nem, csak a nyílt tenger látszik, a szél erősen fúj, az ember feje fölött pedig magyar szemnek ismeretlen madarak röpködnek. A szigeten álló világítótorony tetejéből szépséges panorámában gyönyörködhattunk. Az utolsó napokban már Helsinki felé vettük az irányt, de útközben még megnéztünk egy delfin-show-t, ami osztatlan sikert aratott a csoport körében. Végül a fővárosban töltöttük el utazásunk végét, ahol természetesen nem maradhatott ki a dóm és egy belvárosi séta. Egy közeli szigeten volt a szállásunk, amely egykor börtön-szigetként, ma pedig turistalátványosságként üzemel.

Számtalan élménnyel gazdagodva térünk haza. Azt hiszem, a csoport minden tagjában már a repülőnk leszállásakor megfogalmazódott a kérdés: mikor megyünk vissza?

Szeptember végén tizenkét fős delegáció tagjaként keltem útra a svédországi Vadstenába. Itt rendezték meg a soron következő svéd–magyar lelkészkonferenciát. A picinyke város a svéd evangélikus egyház népszerű zárandokközpontja, a középkori szent, Brigitta imája elevenen él:

Mutasd meg nekem a te utadat, Uram, és tégy késszé, hogy járjak rajta.

A konferencia programjában is helyet kapott – az asztalkörüli szemináriumok mellett – egy egésznapos program, amikor is kimozdulhattunk, és *Lars Cederlöw*nek, a zárandokközpont lelkészének vezetésével ízelítőt kaptunk abból, miképpen integrálta az északi evangélikus lelkiség a zárandoklat hagyományát. Utunk egy rövid eligazítás után a szűkebb ösvényeken egyéni elcsendesedéssel, a szélesebb utakon egymás mellett haladó „megosztós” szakaszokból állt.

Útnak indulunk, ahogy úton vagyunk egész életünkben, jövünk valahonnan, tartunk valahova. Ha nem akarunk eltévedni eközben, jó, ha olyan megy elől, aki vezetni tud minket, akit követni tudunk. Mi, követők azonban nem egyforma tempóban haladunk: vannak közöttünk gyorsabbak, erősebbek, és vannak olyanok is, akik hátul jönnek, nem bírják úgy a tempót vagy többet nézelődnek és lemaradnak. Kell hát valaki, aki vállalja, hogy leghátul megy, összeszedi a leszakadókat, támogatja a lassabbakat, bevárja a szükségüket végzőket, támogatja az esetleges sérülteket, (meg)fáradtakat. *Kik vannak hátul a te közösségemben? És hol haladsz most te?*

Nem vagyunk eszköztelenek az úton. Kezünkben a vándorbot emlékeztet is minket vándorságunkra, segít a nehezebb szakaszokon – még ha pihenten, vagy az éppen egyenletes, könnyű szakaszon akadálynak is tűnhet a kezünkben. *Mit viszel magaddal? Mit cipelsz teherként, mi az, ami segítségedre lehet?*

Az úton szükségünk van vízre. Ha nem fogyasztjuk az éltető vizet, kiszáradunk, nem jutunk el a célunkhoz. Készülj fel az útra, legyen miből töltekezned! Aztán ha kutat találsz útközben, állj meg, és töltsd fel a készleteidet...

HÚSZÉVES A KERESŐ SZÓ

Zászkaliczky Pál

A rendszerváltást követő években sok gyülekezetben felismerték, hogy a közösség-építésben, a rendszeresen templomba nem járók elérésében és megszólításában remek eszköz lehet egy közösségi híradó, gyülekezeti lap kiadása. Valahol a korai kezdeményezés elhalt, a mi kis újságunk – amely koránt sem az elsők között indult – idén májusban „ünnepelte” huszadik születésnapját.

Vannak olyan lapok, amelyek a miénknél sokkal nagyobb terjedelemben, akár 40 oldalon jelennek meg, de ezeket rendszerint csak a templomban lehet elérni, és áruk is van. Mi két évtizede úgy döntöttünk, hogy inkább kisebb terjedelmű legyen az újságunk, de – önkéntesek segítségével – juttassuk el minden általunk ismert evangélikus postaládájába a kerületben. Helyesnek tartva ezt a gondolatot, ezt az utat járjuk ma is. Arról természetesen nincs adatunk, hogy hányan dobják küldeményünket kibontatlanul

a kukába, de van ma a közösségünknek olyan tagja, aki lapunk szolgálatának hatására csatlakozott hozzánk.

A lap, mint akkoriban a gyülekezetünkben oly sok minden igazi alulról jövő kezdeményezésként jött létre, amelyet – elnökségi jóváhagyás mellett – *Fűke Szabolcs* segédlelkes, valamint *Ferenczy Zoltán* és *Marschalkó Gyula* nyugdíjas lelkészek vettek a szárnyuk alá. A szerkesztés munkájába idővel bekapcsolódott *dr. Léránt István* felügyelő, aki kiadóként a kezdetektől jegyezte a lapot.

A 20 év alatt (a jelen kiadást nem számítva) 46 szám jelent meg. 1995-ben még 3, aztán sokáig évente 2, majd 2011-től ismét 3, az egyház nagy ünnepeihez csatlakozva. Összesen 390 hosszabb-rövidebb írás látott benne napvilágot 103 szerző tollából. Nagy értéke a lapnak, hogy igazi közösségi munka eredménye. A lelkészek nem „írják tele” az egyes számokat, hanem sokan szólalnak meg benne. *Kósa László* vezeti a szerzők mennyiségi sorrendjét 36 írással, áhítatokkal, és a programtervek felsorolásával. *Dr. Léránt István* 34 cikket közölt, és a képzeletbeli dobogó harmadik fokán *Marschalkó Gyula* bácsi áll 28 írással, amelyek között versek és fordítások is találhatóak. Megszólint lapunkban *Gáncs Péter* püspök, *Szirmai Zoltán* és *Győri Gábor* esperesek, de a környező gyülekezetek lelkészei is. Néha előfordult, hogy az internetről levadászott írások töltötték ki a rendelkezésre álló terjedelmet.

Egyik nagy értéke a lapnak, hogy gondolataival közöttünk maradt *Bagoly Gáborné*, *Kovács Károly*, *Mayer Mihály*, *Wiszkidenszky András*, és mások, akiket már hazahívtak az Atya, illetve olyanok is, akik elhagyták gyülekezetünket. Jól nyomon követhetjük közöttük a segéd- és másodlelkészek szolgálatát, így az említett *Fűke Szabolcs* mellett olvashatjuk *Eszlényi Ákos*, *Grendorf Péter*, *Kopf András*, *Kovács Áron*, *Péter Attila*, *Szabó János* és *Szebik Károly* gondolatait is. Aki esetleg nem őrizte meg a korábbi számokat, az gyülekezetünk honlapján mindet megtalálja.

A lapcím ötletadójaként kívánom, hogy újságunk töltsse be még sokáig szolgálatát, legyenek mindig lelkes önkéntes munkatársak az összeállításban és a kihordásban, amely szolgálatot ezúton is köszönöm. A benne foglalt szavak keressék a lelkeket, akik megnyílnak és befogadják azokat. Urunk áldása nyugodjon a Kereső Szón és minden olvasóján!

INTERJÚ

ISTEN ESZKÖZE – BESZÉLGETÉS SÉLLEI ZOLTÁNNAL

Koczor Kinga

„Nem rejtem véka alá, hogy keresztény vagyok” – vallja Séllei Zoltán, gyülekezetünk tagja. A felnőttként megkeresztelkedett családapa nemcsak magánéletében, hanem munkájában is megtapasztalta Isten csodáit.

Milyen út vezetett Téged Istenhez?

Gyermekkoromban nem kereszteltek meg, és nem is keresztényként neveltek fel. Hosszú időbe telt, amíg közel kerültem az Úrhoz... A feleségem mindig is vallásos volt, katolikus, (bár most már ő is az evangélikus gyülekezetbe jár). Többször cikiztem, hogy miért forgatja a Bibliát. De egyszer csak minden megváltozott az életemben. Nem tudom

pontosan megfogalmazni, mikor és miért, de elkezdtek érdekelni az Isten dolgai.

Történt valami, aminek kapcsán Isten felé fordultál?

Talán közrejátszott a folyamatban az, hogy rövid idő alatt vesztettem el a nagyszüleimet és a szüleimet. A mélypont pedig az volt, hogy körülbelül tizenkét éve kiderült, hogy nem lehet gyermekem. Összeomlottam a hír hallatára. Végigjártunk számos orvost, meddőségi centrumban és genetikai vizsgálaton is voltunk a feleségemmel, és azt javasolták,

hogy esetleg lombikbébi programban vállaljunk gyereket. Akkor már élt bennem a hit: nem tudtam elképzelni, hogy Isten visszautasítsa a kérésemet, és ne adjon nekem gyermekeket. Úgy gondoltam, Ő felül tudja írni azt, amit én elkövettem ellene. Nehéz időszak következett az életünkben, ami – utólag visszatekintve – megerősítette a hitemet. Több éven keresztül vártunk rá, hogy babánk szülessen. Végül – két magzat elvesztése után – nagy örömeinkre megszületett első fiunk: Zoltán. Néhány év múlva – ismét egy vetélés után – második gyermekünket, Annát is a karjainkba vehettük. Nevét a bibliai történetből ismert Annáról kapta – ez az ószövetségi asszony szintén sokáig várt rá, hogy gyermeke születhessen. Legkisebb gyermekünk, András érkezése előtt a Deák téri templomban részt vettünk a Házasság Hete alkalmon, ahol áldást kaptunk. Ez az áldás erősített meg bennünket abban a hitben, hogy a kislfiunknak meg kell születnie annak ellenére, hogy az orvosok az ellenkezőjét javasolták. Istennek hála, egészségesen jött a világra, most kétéves. Ami velünk történt, azt bizonyítja, hogy Isten gyenge embereken keresztül mutatja meg hatalmát. Ahogy a Biblia mondja: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” (2Korinthus 12,9) Összetört az Úr, de azután felemelt, és mindent készen elémt tett.

Úgy érzem a szavaidból, hogy a feleségeddel való kapcsolatot nagyon szilárd talaja az életednek, életeteknek.

Igen, régóta együtt vagyunk: ő tizennyolc, én húsz éves voltam, amikor összeháztunk. Én – ateistaként – kijelentettem, hogy nem szeretnék házasságot kötni. Ő ezt elfogadta, türelmes volt hozzám. Aztán mégis összeházasodtunk: először polgári házasságot kötöttünk, évekkel később pedig a templomi esküvőnket tartottuk meg. Sok mindenen kellett átmennünk együtt. Kiegészítjük egymást, egymásnak teremtett minket az Isten, amiért sokszor köszönetet is mondok neki. Gyermekeinket is próbáljuk keresztény emberekké felnevelni. Nagy felelősség ez: Istentől kaptuk ezeket az apró embereket, és a mi felelősségünk, hogy az örök élet felé terelgessük őket.

Hogyan kapcsolódtál be az evangélikus gyülekezetbe?

Amikor első gyermekünket szeretnénk volna megkeresztelni, akkor vetődött fel az én keresztelőm gondolata is. Családom anyai és apai ága egyaránt evangélikus – az előbbi

rákoskeresztúri, az utóbbi békéscsabai – ezért én is evangélikusként keresztelkedtem meg a rákoshegyi templomban. Ugyanezen az alkalmon tartottuk meg a templomi esküvőnket is. Amióta bekapcsolódtam a gyülekezetbe, igyekszem minden hétvégén – családotul vagy egyedül – elmenni istentiszteletre, járok a középkor alkalmaira is, illetve ha tehetem, besegítek a templomok körüli munkálatokban.

Hogyan látod: könnyű bekapcsolódní egy gyülekezet életébe?

Szerintem nagyon nehéz megtenni az első lépést. Nehéz elmenni a templomba, még akkor is, ha az emberben már kibontakozott a hit. Lehet, hogy megkönnyítené a helyzetet, ha gyakrabban nyitva lennének a templomok. Hiszen lehet, hogy az ember nem pont vasárnap reggel érez rá indítást, hogy benyisson az ajtón.

Szociális munkát végzel. Hogyan esett a választásod erre a szakterületre?

Az évek alatt megtanultam, hogy hagynom kell, hogy Isten vezessen arra az útra, ahol a személyes eszköze lehetek. A munkám terén is így alakult. Eredetileg karosszérialakatos és minősített hegesztő szakmában dolgoztam. Teltek az évek, és lassan felébredt bennem az igény, hogy leérettségizzem. A sikeres vizsga után gépjárművezetőként bekerültem arra a helyre, ahol most is dolgozom: egy 18. kerületi, több napközis otthonból álló intézménybe. Idős, beteg, szellemi fogyatékos embereket kellett szállítanom nap mint nap. Amikor elkezdtem, nem tudtam, hogy fogom elvégezni ezt a munkát. Végül tíz éven keresztül dolgoztam ebben a munkakörben. Éreztem, hogy jól megértjük egymást ezekkel az emberekkel, és azon kezdtem gondolkodni, hogyan tudnék még többeknek segíteni. Beiratkoztam hát a Wesley János Lelkészképző Főiskola szociális munkás szakára. A munkahelyemen ekkor döntés elé állítottak: választanom kellett a munka és a tanulás között. Amikor viszont visszamentem, és elmondtam nekik az elhatározásomat, hogy iskolába szeretnék járni, elem tettek egy tanulmányi szerződést. Ez is az Isten útja. Egy évvel főiskolai tanulmányaim befejezése után megüresedett egy klubvezetői állás, és megkérdezték, hogy elvállalnám-e. Rövid időn belül az intézmények szétválása miatt már intézményvezetőket kerestek. Az utolsó pillanatban engem jelöltek ki, pedig ehhez a pozícióhoz is több éves gyakorlatra lett volna szükség.

Intézményvezetőként is van alkalmad találkozni az emberekkel?

Sokkal kevesebbet találkozom az emberekkel a rengeteg adminisztráció miatt – ez a vezető pozíció hátránya. Így viszont sokkal inkább érvényesíteni tudom a keresztyény szemléletet: igyekszem emberközpontúvá tenni intézményünket, hogy az alkalmazottak és az ellátottak türelmesebb, szeretettel teli légkörben tudjanak együtt lenni. Nincs véka alá rejtve, hogy keresztyény vagyok – ez már sofőrként is kiderült mindenki számára. Amikor valaki belép az irodámba, akkor is látja a Bibliát az asztalomon, de ettől függetlenül – csupán az emberek nehéz helyzete, perifériára szorultsága miatt is – sokszor szóba kerül a beszélgetésekben a hit. Azt is látom, hogy elcsodálkoznak a hozzánk betérők, hogy emberszámba vesszük őket. Az intézmény programjaiban is megmutatkozik az, hogy itt keresztyény szemlélet uralkodik. Nemrég például Csókay András idegsebész, agykutató járt nálunk – az előadása majdnem olyan volt, mint egy istentisztelet. Mi már-már feszegetjük az önkormányzati intézmény kereteit. Sajnálom például, hogy nem lehet közös igeolvasással kezdeni a napot.

AZ (ÉLET)ÚTON LÉVŐK REMÉNYSÉGE

Erdészné Kárpáti Judit

A jobb élet reménye sokakat mozdít, hogy otthont, hazát hátrahagyva, némi szükségességgel felszerelve útnak induljanak. Ha ilyenre nem is, de iskola- vagy munkahelyváltásra majd' mindannyiunknak vállalkoznunk kell életünk során. Vannak, akik hitvestársat, gyereket maguk mögött hagyva, új társba kapaszkodva lépnek tovább. Ki kényszerből, ki kényelemből, ki félelemből, ki jó reménységbe kapaszkodva indul. Kérdéses, hogy valójában ki ér célhoz? Amikor megérkezett, ki nyugodhat meg, lepokolva még megmaradt vagy az út közben összeszedett holmijait?

Mindez nem csak a mai világunkat, Európát és a magyar helyzetet érinti. Számos tömeges elvándorlás tanúja volt már öreg földünk, és egyéni életeteket is „látott” hol révébe érni, hol elveszni az úton. A legkülönlegesebb utazó mégiscsak egy olyan elrejtett Élet volt, amely nem csupán a földi síkokon indult, hanem a mennyei világból érkezett ide. Már édesanyja hasában megélte a hosszú utazás zötykölődését, a szállás nélkül maradási. Kisgyermekként az üldözöttséget, újabb útra kelést a messizi Egyiptomba. Emberi életutat járt be az Isten Fia családja elsőszülöttjeként, a kor szokásaiba ágyazott hétköznapiakkal. Küldetése útján számos választott és hozzá csapódott társa lett, akik mind szétfutottak, amikor rosszra fordult a helyzet. Egyedül maradt végül, teljesen Isten kezébe tette le sorsát. Kész volt az út végét elfogadni, hiszen ezzel „elvégeztetett”, amiért a földre érkezett. Minden céllal történt, már tudjuk. Ő nem csak átélni, kibírni próbálta az életét, majd valamiféle révbe juttatni azt. Minden értelmet nyert feltámadásakor.

Az az ideai ádvent útravalója, hogy az Egyetlen, aki átvihet minket is a teljes életben, most is velünk van. Jézus Krisztus itt és most kézen akar fogni, és a mi konfliktusos, kérdésekkel, bűnökkel teli életünkkel is kezdeni akar valamit.

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, ezért biztathatjuk egymást 2015 ádventjén is az 1600-as években született ádventi énekkel:

„Jer, tárjunk ajtót lelkesen! A szívünk templommá legyen, és hintsük benne szét a hit szép élő palmaágait! És Jézus hozzánk is belép, megosztja velünk életét. Légy áldva szüntelen, kegyelmes Istenem!” (137. ének)

November 28.	17 óra	Ökumenikus gyertyagyújtás a Fő téren
December 5.	17 óra	Ökumenikus gyertyagyújtás a Fő téren
December 12.	17 óra	Ökumenikus gyertyagyújtás a Fő téren
December 19.	17 óra	Ökumenikus gyertyagyújtás a Fő téren

Keresztyén könyvvásár

Podmaniczky János Evangélikus Óvoda:

November 25. 15 – 17.30 óra

November 26. 15.30 – 18 óra

Podmaniczky János Evangélikus Általános Iskola:

December 10. 15.30 – 17.30 óra

December 11. 15 – 18 óra

Bakancsos úti gyülekezeti ház:

November 27–december 20. 9 – 13 óra között

Ádventi kézműves gyermekdélután

Bakancsos úti gyülekezeti ház:

November 29. 15 – 18 óra

Közreműködik: a Görömböly Kompánia

Szeretetvendégség

Bakancsos úti gyülekezeti ház:

December 6. 15 óra

Előadást tart: dr. Perintfalvi Rita

Bibliai esték

Rákoscsabai templom:

December 2. 17 óra Igét hirdet: Nagyné Szeker Éva

December 9. 17 óra Igét hirdet: Zászkaliczky Pál

December 16. 17 óra Igét hirdet: Kovács Áron

Egyházzenei áhítat

Rákoshegyi templom:

December 13. 16 óra

Közreműködik: a Zeneakadémia hallgatóinak fúvósötöse

A Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola karácsonyi koncertje

Rákoskeresztúri templom:

December 15. 17 óra

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

December

24. 17 óra Rákoskeresztúr; 17 óra Rákoshegy; 20.30 óra Rákoscsaba
25. 9 óra Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr;
11 óra Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek
26. 9 óra Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr;
11 óra Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek
27. 9 óra Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr;
11 óra Rákosliget
30. 18 óra: gyászistentisztelet, Rákoskeresztúr (templom)
31. 17 óra: áhítat és az óév eseményei képekben, Rákoskeresztúr
(gyülekezeti terem)

2016. január 1. 9 óra Rákoshegy; 9 óra Rákoscsaba; 10.30 Rákoskeresztúr;
11 óra Rákosliget – úrvacsorai istentiszteletek

SZOLGÁLATAINK

2015. május 1 – október 31.

KERESZTELÉS

Maxin Ákos Paul, Maxin Lilla Sophia, Fekete Dániel, Kovács Réka, Szabó Bernadett, Takács Bianka, Horváth Ádám, Bollók Bertalan, Kovács Marcell Benedek, Jakubovics Maja, Righter Barna Ephraim, Farkas Márton, Apkó Henrietta, Murai Tímea, Bernáth Bálint, Andó Nikoletta, Nótin Ágnes, Gyöngyösi Gréta, László Marcell, Mayer Nóra, Olasz Emili, Turós Ilona Violetta, Recsnyik Fanni, Recsnyik Ákos László, Téglás Rebeka, Láng Ivett Zsófia, Kiss Hunor, Persaits Barnabás

ESKETÉS

Vígh Dániel – Nótin Ágnes, dr. Velez Tibor – dr. Borossy Gabriella Barbara, Horváth Károly – Vanó Edit, Nagy Sándor – Szabó Rita, Szabó Balázs – Reck Szilvia Zsuzsanna, Drescher Dániel – Kelenik Anna Célia

TEMETÉS

ifj. Sziklai Frigyes (47), Mayer András (67), Ress Béla (50), Rákoshegyi Ferenc (78), Filipiszky János (61), Boldizsár Ernőné sz. Tolmácsi Anna (87), Bartók Jánosné sz. Láposi Margit (69), Mirák József (78), Mayer Andrásné sz. Kleiner Mária (64), Blahó János (70), Tátrai Jánosné sz. Szendeffi Mária (93), Papp Imréné sz. Magasházi Erzsébet (81), Gálik Béláné sz. Csonka Glória Piroska (76), Hídvégi Jánosné sz. Pusztai Ilona (93), Maklári Elekné sz. Sajben Rozália (81) Kende Dániel (17), Blahó Mihály (73), Molnár Lajosné sz. Soós Rozália (83), Ruttkay János András (64), Szabó László (59), Sándor Mihályné sz. Szenyán Erzsébet (76), Lábos Gyuláné sz. Báthory Erzsébet (78)